pühha seaduſt ja wannemate kohhut, hoolt kanda ommakſete eeſt. Kui wanna pealik nenda ühhe laua jures nomis, pandi kaarta ka warſi teistegi laudade pealt ärra. Siit ja ſealt paistis mõnneſt näuſt häbbi, mõmeſt ka tiggedus, agga mitte üks ei lauſund ſõnna, waid ollid wait kui tummad koerad. Wimaks ajas kutſer ukſe ette; wanna pealik jättis Jummalaga ja ſõitis ärra. Mehhed watasid tedda takka, ja üks wanna hukka läinud jomamees, kes köik omma warra olli jomiſega ja kaardimängimiſega ärra prassind ütles: „Kül ta olli agga häbbemata, mis ta köik meile julges öölda!“ üks teine wastas temmale: „Pea omma su! köik on selge tõsſi.“ Karel ei mõelnud tänna ennam kaardimängimiſe peale, waid läks kohhe koju; pealiku tähhendamiſed kaartideſt naeste ja laste süddame kurbduſe peale ei läinud temma meleſt. Temma tulli lahke näu ja löbbuſa sõnnadega koju. Nüüd hakkas weski majas hopis teine ellu; sui läbbi jäi Karel koju, kandis hoolt ni hästi weski, kui ka naeſe ja laste eeſt. Weski



kolliſes nenda kui olleks ütlend: „Oh! rõmu, oh! rõmu, ja wanna Jürri süddames seiſis mõtte, kui olleks wanna kaddund ſuur-isſa jälle weski perremehheks olnud. Oh Jsand! eks ſe olleks siis wõinud ka nõnda jäda, ja maja piddamine õnnistuſes eddaſi minna!? Waſtla päwa õhtul astuſid temma norema poea wadderid tuppa, terretaſid tedda pilkades: Noh! Karel, nüüd olled õiete tukkunuiaks jänud, et ſind ennam kuskil nähha polle. Olleme ſind watama tulnud ja tõime kaardid kaſa. Nende sõnnadega tõiwad nad laua nurgaſt wälja, wiskaſid kaardid laua peale ja kutſuſid Kaarlit mängima, mis ka kohhe sündis. Naene läks toaſt wälja ja nuttis kõkis kibbedaste. Mõnne päwa pärraſt tullid jälle, ja ikka jälle, ja kutſuſid Kaarlit wäggiſe ka endi jure, ja ſedda ta teggi. Nüüd läks aasta aastalt temma kurri elluwiis eddaſi, ja ikka aeg aealt kurjemaks. Kaarli süddamega olli nüüd nenda luggu, kui pühha kirri tunnistab: „Kui rojane waim inimeſeſt on wälja läinud, siis käib temma